

избѣжно притопяване между тукашнитѣ славяни, скоро помрачиха удивителното му начинание.

Цвѣтътъ на висшето българско болярство бѣше изклано още въ Търново. Отъ останалитѣ живи: болери и духовници, нѣкои се спасиха съ бѣгъ къмъ Австрия, Влашко и Русия, други се потурчиха, а трети запазиха благородното си минало само въ носия или войнишки правдини за да се загубятъ и тѣ между общата рая къмъ срѣдата на робството и дори въ края на XVIII-я вѣкъ. Това ше се илюстрира съ малки примѣри отъ самия Сливенъ, а подробноститѣ по тия рѣзки промѣни сж общи за краищата на цѣла България. Високитѣ кули и укрѣпления, като гнѣзда на бранители и емблема на минало владичество и независимостъ, трѣбаше да се сринатъ. Обществениятѣ здания и храмове се обръщаха на складове, обори и джамии. Такава сждба сж имали и сливенскитѣ каменни зидове на бивши тукъ български гарнизони. Съображенията за сринването имъ сж лежали главно въ прѣдпазата отъ бунтовни въ тѣхъ опити. Възможно е нѣкои отъ тѣхъ да сж уцѣлѣли кжсно до падането на Ц-дъ, било като помѣщения на врѣмenni турски гарнизони или слѣдъ като, прѣдадени подъ извѣстни условия, прилѣжащитѣ къмъ тѣхъ жители сж били обдарени съ правдини и институирани въ войниклъкъ¹⁾ Едно

¹⁾ По Хамера, началото на войниклъка, като военна система, а по-кжсно окарикатурена съ прѣврѣщането ѝ въ служба за обоза, поправянето на пѣтищата, пасение на султански коне и т. н., датира отъ Мурадъ I. Той ни отнѣса рано слѣдъ учрѣдяването на еничерството. Още при падането на Нишъ, Мурадъ се заема за реорганизирането на военната система, като допѣлва и урегулирва въпросния войнишки институтъ. Въ сжщата смисълъ продължава дѣлото и вториятъ румелийски беглербегъ, Тимурташъ, слѣдъ смъртта на Лалашахина. България още не бѣ паднала окончателно, когато редица нейни краища бѣха подведени подъ войнишкия институтъ, какъвто е случая съ Родопско, Пиротско, покрайнинитѣ на Източния Балканъ и т. н. Българскитѣ войници сж се наричали отъ турцитѣ уйнакъ или войнакъ. Елементитѣ на тоя по-послѣ разширенъ институтъ сж взети най-вече отъ срѣдневѣковнитѣ български институти. Къмъ войнишкия институтъ на първо врѣме сж принадлежали цѣли заселища и даже области, а не само отдѣлни български фамилии. Войниците не сж плащали никакъвъ данъкъ, имали сж свободата да ездатъ на коне, да носятъ старитѣ носии и сж участвували въ сраженията и т. н. Подробноститѣ по произхода, сжщността и развоя на тоя ин-